

пѣтищата, които бѣхъ въ лѣса, и подиръ малко
врѣме добрыйтъ чловѣкъ стигна въ къщѣтъ си.
Дѣцата му ся набрахъ около него; но вмѣсто да по-
чувствува на тѣхнытъ милкуванія, търговецътъ поч-
на да плаче като гы глѣдаше. Той държеше въ рѣкъ
клона на тряндафила, когото донесе на Хубавкъ;
даде ѝ го и ѝ каза: „Хубавко, земете този трянда-
филъ, той много скъпъ стана на вашыя злочестъ
баща.“ и веднѣга приказа на фамилиятъ злочестнѣ-
тъ случкъ, която го бѣше снашла. Въ туй приказва-
ние, двѣтъ му пѣ-стары дѣщеры нададохъ голѣмъ
плачъ и пискъ, и пеувахъ Хубавкъ, която непла-
чеше никъкъ. „Видите ли що ражда голѣмството на
туй малко създаніе, си думахъ, което не искаше
китки и облѣкла като насъ: но не, господжата иска-
ше да ся отличи; тя причини смъртътъ на баща
ни.“ — Туй ще ѣ твърдѣ безполѣзно, рече Хубавка,
защо да плачъ за смъртътъ на баща си? Той нема
да умрѣ. Пощо страшилото пѣ-обича да пріемне ѣднѣ
отъ дѣщерытъ му, азъ щѣ ся прѣдамъ на сичкото
негово беснило, и считамъ себе си за най-честитъ, че
като умрѣ отъ него, щѣ ся радвамъ, защото съмъ
избавила баща си, и защото съмъ му показала моѣтъ
привърженность. — не, сестро, ѝ рѣкохъ тритѣ бра-
тія, вый нема да умрете; ный ще отидемъ да найдемъ
туй страшило и ще ся загубимъ подъ неговытъ удари
ако небыхме могли да го убіемъ. — не ся надѣвайте
чеда мои, имъ рече търговецътъ, силата на този
звѣръ ѣ толко голѣма, щото немамъ никоѣ надѣждѣ,
че ще можеше да го убіете. Азъ ся чудѣ за доброто
сърдце на Хубавкъ, но неискамъ да ѣ подложъ на
смъртъ. Азъ съмъ старъ, имамъ още малко да пожи-
вѣмъ, сѣщо нема що друго да изгубѣ, освенъ нѣколко